

TIETÄJÄ.

Lukemattomia huokauksia nousi raskautetuista rinnoista. Sanomattomissa tuskissa kierivät tuhannet sielut. Mustia painavia pilviä ja veripunaisia tulenleimauksia olivat lattiana näkymättömässä maailmassa, missä Tietäjä kulki.

Oli jouluaatto 1915.

„Kuuluukohan deevojen laulu tänä yönä maisiin piireihin?“ epäili Tietäjä. „Eiköhän tämä paksu synkkyys ja tämä vihan palo estä taivaallisia ääniä tunkeutumasta ihmisten ilmoille?“

Hän epäili ja odotti. Hän katseli ylöspäin ja odotti enkelein tuloa. Ja katso! Taajoissa joukoissa he lähenivät, taivaan enkelit. Rauha ja riemu paistoi heidän kasvoillaan ja kuin hiljaista, rytmikästä tanssia oli heidän liikkumisensa. Kukkia heidän kätensä olivat täynnä ja niitä he sirottelivat ympärilleen. Hiljaa leijaillen kukat laskeusivat maata kohti – kohti synkkiä pilviä ja veritulua. Ja enkelit lauloivat. Milloin voimakkaasti paisuen, milloin kaukaa kaikuen täytti heidän laulunsa avaruuden, ja sanat kuuluivat niin kummilta Tietäjän korvissa. „Kunnia olkoon jumalalle korkeudessa, rauha maassa ja hyvän tahdon ihmisille!“

„Turhaan te laulatte, ihanat enkelit, turhaan te kukkianne sirottelette“, ajatteli Tietäjä.

Mutta silloin, oi kumma, alkoi outoa, hiljaista soittoa kuulua maastakin päin. Ja kun Tietäjä katsahti jalkoihinsa, näki hän siellä täällä ihanan tähden nousevan mustan pilven lävitse korkeuteen. Tähdet kimaltelivat kirkkaasti kuin talvisena pakkasyönä ja niistä levisi sointu heleä kuin hopeakellojen. Tähtien soitto yhtyi enkelein lauluun ja tähtien tekemistä aukoista putosivat kukat enkelein käsistä mustan pilven läpi maan päälle.

Tietäjän sydän suli ja hänen epäilyksensä haihtui. „Mahtava on rukouksen voima ja voittamaton on rakkauden luottamus!“ hän hiljaa lausui. „Siunatut olette te ihmislapsset, jotka vielä jumalaan uskotte ja rakkauden Jumalaan luotatte. Te paljastatte sillä oman jumaluutenne, sillä ken on jumalista teitä mahtavampi? Siunatut myöskin te enkelit, jotka kauneudessa elätte ettekä pahasta tiedä. Teidän puhtautenne ja viattomuutenne on ihmissydämen kalvavalle poltolle kuin kallioisen lähteen virvottava juoma. Ei siis ole epätoivon syytä. Nostan minäkin sieluni ja rukoilen: rauhaa, rauhaa, rauhaa.“

Ja Tietäjä tervehti enkeleitä ja nosti kätensä siunaavasti yli maisen maan. Ja synkät pilvet hetkeksi haihtuivat ja vihan palo lakkasi leimuamasta ja joulu-yön enkelilaulu vaipui vienona ihmisten ilmoille.

(Tietäjä 1916 Tammikuu N:o 1, s. 1-2)